

Дејан АЛЕКСИЋ

ДРЕВНОСТ НАЛАЖЕЋА

ПРИЋИ УСПАВАНОЈ ВОДИ

Приђи успаваној води и још гладна
слуша остани изван сваког гласа
на трен само, док се крсте сенке и са дна
вечерње небо кад се усталаса.

И лист целову воде хрли, не тла,
упрегнутог глађу звериња и ватре,
и твоје очи, две амфоре светла
ко над постањем новог света снатре.

Приђи успаваној води; неко ту је
слушао већ о себи и тек врв сада
док се приближаваш једино се чује,

и можеш само ко у херувима
имати празно лице које пада
ко неми ехо у првим устима.

ТРИ РОНДЕЛА ЗА ОБНЕВИДЕЛЕ РУКЕ

I

Сачуваће се, тако рећи, као пламен
што их у расточењу тежи препознати.
Химера раста, љуљашка која неће стати
да се њише, као сродности закаснеле знамен.

Јер сам ту и јер видех како показа ме
њихов немир безгласан, тек могу знати:
Сачуваће се, тако рећи, као пламен
што их у расточењу тежи препознати.

Скаменити се не може једино камен.
О, како нем бити над оним што ће остати
без те тишине, без такве сени која прати
беспућем руке тешке од мудрости и помаме?
Сачуваће се, тако рећи, као пламен
што их у расточењу тежи препознати.

II

Сачуваће се, тако рећи, над освитом,
над сенком заумљеног кумира, над водом
која се побеђена искрада у ситој
покислости трешања; звездом као убодом

сачуваће се. И у час кад и траг је ко дом
што недоходом објављује ми се скитном,
знам, сачуваће се, тако рећи, над освитом,
над сенком заумљеног кумира, над водом.

И овде би се, у казивању, речито
на отпору пути одрешиле сводом,
у звездознанце отпавиле под чиодом
што крепи дремљив свемир, ал заричем при том
сачуваће се, тако рећи, над освитом,
над сенком заумљеног кумира, над водом.

III

Сачуваће се, тако рећи, у празној слици
одлажења, као надоблачно у сенкама.
Тако су окуви научили од плама
да је ропство у крилу, а сагоривост у птици.

Умор је читко спајање на ивици
ствари, загрљајем у ватру пресликан замах;
сачуваће се, тако рећи, у празној слици
одлажења, као надоблачно у сенкама.

Додирнути њима, по себи настају облици,
ко што је река путовање и пут сама,
а небо остављени траг међу обалама.
Ал свет је стар и кажем као по навици:
сачуваће се, тако рећи, у празној слици
одлажења, као надоблачно у сенкама.

ЕЛИЗИЈСКИ КВАРТЕТ

I

Више се не можеш изгубити. Сећање
затвара сенку твог имена. Браћа
картографи који љубе народе
и жита служе општости слутње.
И знаш ли да снег у очима више
није снег већ сузе? И да крварити
значи дописивати се с прецима?
Све је пут. Али само вода и ватра
разумеју загрљај. Схваташ таму
иза склопљених капака као палимпсест
с политљивом причом о налажењу.

II

Улица је клизава од влажног лишћа. Ходам
са истим оним опрезом којим се наоружавах
док сам био подучаван сталношћу. Сада,
међутим, постоји белина кости, време жетви
и отапање снегова. А осмех је светлост
затомљена материјом. Јер ја сам увек овде
и за свако овде могу посведочити.
Место сусрета је пејзаж с птицом која
може да одлети из рама и врати се. Ипак,
зид је сједињење, а ексер у њему прима
нагљувост звезда и слепило ветра у наслеђе.

III

Пристајем на древност налажења. Изнова
могу слушати приче о чајницима и нагнут
према речи затворити круг. Веровати
да су ове тачке негативне звезда као
што је додир разлика два пута једног
истог странца. Опет призивам истоврсности
не тумачећи ништа, јер сам прешао
километре у потрази за местом са ког би
било угодно кренути. Сенка је повор тела.
Гледам усамљено дрво као да учим
давно напуштену вештину неког свеца.

IV

Схватам да је поглед анекумена. Али
беспуће ничим не доказује своје постојање.
Могао бих постати истомишљеник реке.
Отварати прозоре као инструментаријум
бола за облаке. Ипак не сумњам у трагове.
Без ствари празнина не би опстала. Тако
се ветар облачи смоквиним листом под
теретом страшног сазнања. И беспутник
памти да је једном био дете које сања
лов на лептире и сакупљање дивљег меда.
Сумња је природа ватре. Плот је спокојна.